

NAGY GÁSPÁR

Hét szívdobbanás az időben

I.

Gyökér fonódhat

Nagy Lászlónak

*Átfúj lassan a szél,
átjár a penge,
ha megadom magam,
csak SZERELEM kerít be.*

*Nyihogó paripák hintaja
morzsoljon össze,
fekete pántlika legyen
kantár-hajukba tűzve.*

*Kihordok minden álmat.
Talán így szentül vétkezem!
Elorzok pár évet még e földtől,
aztán gyökér fonódhat nyelvemen.*

(1971)

II.

Majd júliusban

Nagy László emlékének

*Mert fagyban nem lehet mondani
számból nem vergődnek elő síró
madarak
torok-kalickán Farkasrét-retesz
majd júliusban
sírom el magam
akkor vonatozok haza mikor
születésedtől zengőn kélkik*

*a SOMLÓ
 hegy-harangja
 kéri hát kéri
 legyél a hangja
 menny-ígéret
 legyél fehérben
 tündöklő hava
 fejed: fölfelé
 zúduló lavinája
 indulatod: az alji
 szemétre láva
 akkor a hegy többé
 már el nem ereszt
 s szólsz szelíden mosolyogva:
 agyó olümposz montblanc mounteverest.*

(1978)

III.

Nyári ki(be)számoló

*„fejet ajándékba nem adunk!”
 (Nagy László)*

1.

*Amíg csak bírom
 helyetted írom*

2.

*Helyetted nézek
 jönnek a MÉZEK
 szirupok mázak
 kacsook indáznak
 diszkeréten fognak
 löknek horognak*

3.

*Tudom hamis tánc
 amit Te itt látsz
 helyetted járom
 miénk a JÁROM
 jelképes korbács
 fogalmi vasrác*

*béget a pásztor
átverték párszor*

4.

*Van aki bírja
pörög a HINTA*

*küldik a tömjént
ha kiszállsz önként*

*fejek ezüst tál
fölöttünk füst száll*

*ezüst tál selymek
könnyet se ejtek*

5.

*Helyetted mondom
ez lesz a gondom*

(1983)

IV.

Amíg

N. L.-nek a „legvidámabb üzenetekből”

*Istenem,
hát ezt is megértem!
Plakátokon ázik az arcom
s patakzik értetek – ugye értetek?! –
a könnyem –:*

de

*falragaszodom
éjjel és nappal
és pont ide*

mert

*letéphetetlen
lemoshatatlan
leverhetetlen*

.....

*a m í g
egy félelemtől
átlyuggatott
ország roskad
a versek betűire!*

(1985)

V.

Világolunk egy őszi kertben

„...egyedül maradok itt,
figyelem ahogy a pirkadat
s puskacsó összekacsint.”

(Nagy László)

*Almák és almok fehérsége
ikerként világolnak
egy őszi kertben*

.....
*mert a lámpákat leoltották
világolunk egy őszi kertben
most csak a természet
szelíd menetrendje lehet
selejtes s nem az ember
ki ott helyén
az éjszakai őszi kertben
figyel fülel vigyáz
a házra csillagokra
vigyáz minden zajokra neszekre
kertet röptető szelekre*

.....
*almák és almok fehérsége
velünk van pirkadatig
mikor az őrzőt cserélik vagy elvezetik
s a dörrenés a tompa puffanás
akár az almák megrázott fákról
akár az almok a legtávolibb
tartományból hullanak ide
ide a földre
hallod Te is
barátom?*

*és minden érthető lesz
egyszerre világol
(reggelbe ér e súlyos gravitáció)
ahogy nézed a képet
tűrhetően éles és világos*

(1986)

VI.

Elégia ma is

(N. L. és H. Z. emlékének)

*Tegnap még csengős
szán elé fogott,
vágóban hótörtényekkel
lövöldöző büszke táncosok.*

*

*S reggelre már
minden csurom vér,
csupa sár
és bűzös
patamiatyánk,
meg vádlón
félelmes nyihogás.*

*

*Nyugtalan álm
trappol át éjszakámon,
s az ő hatalmas szemükkel
látom:*

*egy lócsre akasztott viharlámpa
is fényt terít a homályra,
és a zablák tompított
iker-fénye,
de megünk rendületlen
a ránkzuhanó sötétségbe.*

*

*A csontvázukig kitakart
parasztpegazusok bársonyos
hasa alatt
ellátunk-e még
a vágóhidak vérkútjai mögé?*

(1993)

VII.

Arccal az Égnek

*Nagy László 70?
Amikor 17 éve más
dimenzióban?...*

*Bár régtől moccanatlan
de hősín arcával
s erős kezével
csikók gyönyörű bársony
homlokát simogatja:
a holdast csillagost –
és simítja szívetek
kéken lüktető burkát
külön-külön is:
hogyan az árvaságban
s tipratásban
ne lágyuljatok!*

*

*Csak lármázzanak
szervezkedjenek
az önös és fölös
haszonra játszó
gyors menedzserek –
hírük fölényük
pukkant lufiként
a nagy csillagközi
homokozó fölött
sipítva majd sziszegve
sebesen kereng.*

*Már földben ugyan
de arccal az Égnek
fölröpülőzve s kiszökve
naponta oda
hogyan vizsgálja porát
a kozmikus Egésznek
miképp gördül
egy angyali könnyecsepp
a Semmi felhőiből
most sehova.*

*

*S ha létezik még
gyöngynek esztergált
könnycsepp
mi lehetne vidám költőké
s angyaloké –
arccal az Égnek
indul a zsoltár
nyakba s bokára
keringő bilincses verslánc
kik megérdemlik
Égen és Földön:
hát azoké!*

(1995)

